

Būna taip, kada mes užsidarome savyje, lyg sraigės namelyje: nuo problemų, agresijos, įtampos ir baimės – nuo visko, kas vyksta aplinkui, nes tai žeidžia... Ir tuo pačiu..., tada prarandame savo gerumo ar tiesiog savęs pojūtį...

Pradedame galvoti, kad esame lyg mažyčiai varžteliai ar visiškai neįgalūs, ar visai silpni, ar be jėgų esantys ir pan. (Jūs tai sau sakot...), ir pamirštame, kad nuo kiekvieno iš mūsų daug kas priklauso; pamirštame, kas esame... Ir tai yra tragiškiausia mūsų gyvenimuose. Nes tada netikime, kad kad ir mažais gerais darbais mes mokame, galime ir privalome kurti gėrį. Ir mes tai galime!

Kiekviename žmoguje yra daug gerumo, šviesumo, grožio, kas gali išgelbėti kažkieno, – bent vieno žmogaus gyvenimą! Tereikia tuo patikėti, savimi pajusti, išgirsti, atsimerkti ir pradėti gyventi matant, jaučiant, girdint... Ir mes tai galime!

Juk nedaug tereikia... Geras žodis, padrašinantis žvilgsnis, buvimas šalia, šypsena, atviras nuoširdus pokalbis, rūpestis – štai tokie paprasti dalykai visada sugrąžina mus į gyvenimą; ir tada net sutiktiems žmonėms atsiveria akys.

Kartais ir tiek nereikia... Kartais tiesiog žinojimas, kad yra kažkas, kas tikrai ateis sunkią akimirką, ir bus šalia, net jei Jūs tik tylėsite drauge – tai jau labai svarbus stimulus gyventi ir matyti, pajauti ir atrasti!

Todėl prašau kiekvieno, kas skaito šias eilutes – tikėkite, kad esate reikalingi ir svarbūs šiame, kasdieniniame gyvenime! Tikėkite, kad galite praskaidrinti kažkieno gyvenimą, kai jį palaužė blogi ir laužantys gyvenimo vėjai ar šalčiai.

Tikėkite gero žodžio galia, širdies gerumu ir savo turimu gerumu! Nebijokime jo parodyti kitam! Jis gali pagelbėti, paguosti, pakelti suklupusį ir padėti eiti!

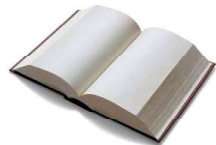
Patikėkite..., be Jūsų – sutikti, šalia esantys žmonės, – bus tamsoje! Mes reikalingi vieni kitiems, nes tik pajutę žmogaus prisilietimą – pajusime ir save!

“Aš – pasaulio šviesa, – sako Viešpats; – kas seka manimi, turės gyvenimo šviesą.” (Jn 8, 12)

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

1 Sam 16, 1b. 6–7. 10–13; Ps 22, 1–6; Ef 5, 8–14

Psalinės atliepas

Viešpats – Ganytojas mano: man nieko nestinga.

Evangelija pagal Joną (9, 1–41)

Eidamas pro šali, Jėzus pamatė žmogų, aklą gimusį. Jėzus spjovė žemėn, padarė purvo iš seilių, patepė juo neregio akis ir tarė jam: „Eik ir nusiplauk Siloamo tvenkinyje“. (Išvertus „Siloamas“ reiškia: „Sijūstasis“.) Tasai nuėjo, nusiplovė ir sugrįžo regintis.

Kaimynai ir kiti žmonės, kurie matydavo jį elgetaujantį, klausė: „Ar čia ne tas, kuris sėdėdavo elgetaudamas?“ Vieni sakė: „Tai jis“. Kiti: „Visai ne, tik į jį panašus“. O jis atsakė: „Taip, tai aš“.

Tuomet jie nusivedė buvusį neregį pas fariziejus. O toji diena, kai Jėzus padarė purvo ir atvėrė akis, buvo šabas. Fariziejai ėmė jį iš naujo kamantinėti, kaip jis praregėjęs. Jis paaiškino: „Jis patepė man akis purvu, aš nusiprausiau, ir dabar regiu“. Kai kurie fariziejai kalbėjo: „Tas žmogus ne iš Dievo, nes nesilaiko šabo“. O kiti sakė priešingai: „Kaip galėtų nusidėjėlis daryti tokius ženklus?“ Ir jų nuomonės nesutarė. Tuomet jie ir vėl klausia buvusį neregį: „O ką tu manai apie vyrą, atvėrusį tau akis?“ Šis atsakė: „Jis pranašas“.

Žydai nenorėjo tikėti, kad jis tikrai buvęs aklas ir praregėjęs. Jie liepė pašaukti praregėjusiojo gimdytojus ir ėmė juos tardyti: „Ar šitas jūsų sūnus, kurį sakote gimus aklą? Tai kaip jis dabar regi?“ Jo tėvai atsakė: „Mes žinome, kad jis mūsų sūnus ir kad jis yra gimęs aklas. O kaip jis praregėjo, mes nežinome, nei kas jam atvėrė akis, nežinome. Klauskite jį patį, jis suaugęs ir pats tegu kalba už save“. Tėvai šitaip pasakė, bijodami žydų. Mat žydai buvo nutarę, jog kas tik išpažintų Jėzų esant Mesiją, turėtų būti išmestas iš sinagogos. Todėl jo tėvai pasakė: „Jis suaugęs, klauskite jį patį“.

Tada jie antrą kartą pasišaukė buvusį neregį ir pasakė: „Šlovink Dievą! Mes žinome, kad tas žmogus nusidėjėlis“. Jis atsiliepė: „Ar jis nusidėjėlis, aš nežinau. Viena žinau: buvau aklas, o dabar regiu“. Jie vėl klausė: „Ką jis tau darė? Kaip jis tau atvėrė akis?“ Šis atsakė: „Aš jau sakiau, tik jūs neklusote. Ką dar norite išgirsti? Gal ir jūs norite tapti jo mokiniais?“ Tada jie išplūdo jį, sakdami: „Tai tu esi jo mokinys, o mes – Mozės mokiniai. Mes žinome, kad Mozei yra kalbėjęs Dievas, o iš kur šitas, mes nežinome“. Žmogus jiems atsakė: „Tai tikrai nuostabu, kad jūs nežinote, iš kur jis. O juk jis man atvėrė akis! Žinome, kad Dievas neišklauso nusidėjėlių. Jis išklauso tik savo garbintojus, kurie vykdo jo valią. Nuo amžių negirdėta, kad kas būtų atvėręs aklo gimusio akis! Jei šitas nebūtų iš Dievo, jis nebūtų galėjęs nieko panašaus padaryti“. Jie užriko ant jo: „Tu visas gimęs nuodėmėse ir dar nori mus mokyti?!“ Ir išvarė jį lauk.

Jėzus sužinojo, kad jie buvo išvarė jį lauk, ir susitikęs paklausė jį: „Ar tiki Žmogaus Sūnų?“ Šis atsakė: „O kas jis, Viešpatie, kad jį tikėčiau?“ Jėzus tarė: „Tu jau esi jį matęs, ir dabar jis su tavimi kalba“. Žmogus sušuko: „Tikiu, Viešpatie!“, ir parpuolęs pagarbino jį. O Jėzus prabilo: „Aš atėjau į šį pasaulį daryti teismo, – kad neregiai praregėtų, o regintieji apaktų“. Prie jo esantys fariziejai, tai išgirdę, paklausė: „Tai gal ir mes akli?“ Jėzus atsakė: „Jei būtumėte akli, neturėtumėte nuodėmės, bet štai jūs sakote: 'Mes neakli!' – Taigi jūs kalti“.

Evangelijos komentaras:

Aktuali mums Evangelija šiandien. Kalbama apie pagydymą, kas mums svarbu, saugantis nuo viruso. Čia atrandame Dievą, kuris gydo, kuris nenori, kad žmogus gyventų nepilnavertį gyvenimą! Jis gal ir lieka nuošaliai, nepastebimas, bet Jis gydo. Ir nuolat!

Jei dabartinėje žmonijos situacijoje kiltų mintis apie tai, „o kur gi yra Dievas?“, arba „kodėl Jis leidžia visa tai?“, siųlyčiau pažiūrėti į pasveikusiujų skaičių, pasidomėti kiek žmonių per dieną ar per metus ligoninėse, namuose pasveiksta žmonių. Ir net gi tai, kad esu sveikas: matau, girdžiu, vaikštau, jaučiu, – už visa tai – AČIŪ, TAU DIEVE!

Jei viso to nematau – tai esu visiškai aklas, nesuaugęs, piktas... Man reikia to purvo...

Apie Kryžiaus kelio apmąstymą

Gavėnios dienose, galime bent kažkiek paėjęti Jėzaus Kryžiaus keliu, apmąstant bent vieną iš 14 stočių. Šitam keliui nereikia žygio batų, – reikia širdies. Kasdien, kartu su Jėzumi, per savus brūzgynus ar kasdienybės lygumas, sustojant kažkurioje iš 14 stočių ir užsukant į asmeninį Atsimainymo kalną, kuriame laukia Mylinčiojo balsas.

Ką darau matydamas prikalamą Tiesą, sugriaunamą Kelią, išniekinamą Meilę? Ar bėgu Jį apginti, ar jau susitaikau su bejėgiškumu. Ar nežinia ir tamsa jau apgaubė mane. Ar pavyksta absoliučioje neviltyje tarti: „Tėve, į tavo rankas...“. Nežinau, būna visaip.

Todėl, Viešpatie, kai pasijausiu nesuprastas, įskaudintas ir atstumtas, išmokyk mane ištarti šią Meilę: „Į Tavo rankas atiduodu“.
(Modestas Kiriellius)

Ant kryžiaus mirti pasmerktas Jėzus meldžiasi: „Tėti, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro“ (plg. Lk 23, 34a). Mano gyvenime buvo toks laikas, kai šie žodžiai tapo didžiuliu iššūkiu. Tada patyriau daug neteisybės ir žalos iš tų, kurie turėjo man būti patys artimiausi. Apie mane melavo ir šmeižė, mane aptarinėjo bei apkalbinėjo. Tokiu būdu žodžiais bandė mane „nukryžiuoti, pažeminti ir nužudyti“. Tai skaudėjo, ir net labai... Tuomet norėjosi kovoti: parodyti savo tiesą, atskleisti neteisybę, atsilyginti, neatleisti, nenusileisti. Tokiu keliuėjau. Bet Jėzus, mirštantis ant kryžiaus, man kalbėjo: „Mykolai, pažvelk į mane. Aš žinau, kaip Tu kentii! Prašau, atleisk jiems, arba bent pabandyk tai padaryti. Tau bus lengviau. Aš esu su Tavimi.“

Galiu nuoširdžiai pasakyti, sekti paskui Jėzų atleidimo keliu nei tada, nei dabar nėra lengva. Nežinau ar visada laimėsiu, kaip laimėjo Jėzus, bet žinau, kad norėčiau. (Br. Mykolas Ferencas OFMCap)

Mes mylime pabaigas, nes jos yra pradžios. Tik mūsų pasaulis yra labai nekantrus viltyje. Mums visko reikia čia, dabar ir tobulai. O jei kažkas nepavyksta – į šoną metame darbus, užmojus, tikėjimą. Netenkame vilties. Bet Jėzus savo kančios istorijoje sako, kad net nukryžiuota viltis prisikelia. Net nuplakta, nukankinta, apspjaudyta ir mirusi viltis yra gyva.

Kryžius tuščias, aplink tyla. Metas nutilti ir budėti prisimenant, kad tikro „džiaugsmo šaknys yra kryžiaus formos“ (J. M. Escriva) (Miglė ir Gediminas Urbonai)

Kiek kartų gyvenime teko kažką palaidoti?

Prieš susipažįstant su Jėzumi laidojau savo tėtį, svajones, drąsą, viltį, neišdrįstus pasakyti žodžius, meilę, klausimus, prarastus draugus, savivertę ir dar begales dalykų, kuriais nesijaučiau verta čia būti tokia kokia esu.

Esant prie kapo duobės patyriau daug jausmų: ašarų, isterijos, depresijos, neišdildomo liūdesio įsirėžimą, plyštančios širdies jausmą, bet niekada savęs neklausiau, o kas toliau?

Dabar kiekvienais metais aš stoviu prie Kristaus kapo su viltimi, kad Tu išpildai visas mano svajones ir troškimus, Tu esi Tas, kuris pakeli, kai neturiu jėgų, Tu esi Tas, kuris mane myli, kai man atrodo, kad niekas manęs nemylti. Šiandien aš nemirštu kartu su Tuo, kurį reikia laidoti, šiandien aš gyvenu su viltimi susitikti su Juo Danguje. Teesie Tavo valia mūsų gyvenimuose, Jėzau. (Diana Baliuckaitė)

Esame palaiminti, jei, nepaisant širdies skauduliu, įstengiame bendrauti. Jei pajėgiame apie tai kalbėtis, esame tiesoje. Palaiminti, jei išsaugojame ilgesį, kuris ragina keistis.

Jėzus keliauja su mumis: Jis klausosi mūsų kalbų, laikui atėjus, atveria Dievo ŽODĮ ir laužo Duoną... Kartu su Juo (prie stalo) suprantame Jį, Jo savitumą, ir j paskui save...

Gavėnia yra gražus laikas, kuriame mokinamės būti krikščionimis!

Besiruošdami Velykų šventei, turėdami tam išskirtą laiką, jame įvairiais būdais bandome grįžti prie savęs, prisiminti kas esame ir pan. Čia pasitarnauja malda, išmalda ir net pasninkavimas. Pasninkas yra dalinimosi su kitais būdas.

Panašiai kaip ir per adventą, vis bandydami priprasti prie tokio mūsiško gyvenimo būdo, taip ir dabar, gavėnioje, – esame tame pačiame būde – pasninke, – save nusikraudžiant, pastebėjime kito žmogaus. Tai, ką atimame nuo savęs (laiką, dėmesį sau, esame kokiam nors darbe ar rūpestyje dėl kito, kokį daiktą ar valgį, gerą mintį ar žodį kitam dovanojame, atleidžiame kitam gal jam tik nusišypsoms) – tai yra mūsų gavėniškos kelionės dalis, ir mūsų savito gyvenimo realus parodymas. Taip pat bažnyčioje rasime aukoms-pinigams skirtą dėžutę, su užrašu "Gavėnios pasninko vaisiai". Kas norite ir galite – net ir pinigais, sava auka turime progą parodyti savo krikščionišką gerumą, grožį kitam ar kitiems.

Gavėnios kelionė yra trumpa – 40 dienų, nuo Pelėnų dienos iki Velykų šventimo dienų. Tai aktyvus laikas, asmeninio veikimo savyje laikas. Priimkime šį laiką... Dėkojame visiems, kurie priimsite šį laiką! Taip pat dėkojame už Jūsų gavėniškus gerumo darbus ir žingsnius!

Gavėnios rekolekcijos kartu su Švč. Sakramento adoracija, Šlienavoje

Keliaudami link velykinio šventimo, būdami laike, kuriame skiriame daugiau laiko prasmės ir tikslo paieškoms savame gyvenime ir krikščioniškame tikėjime, – atrandame poreikį ir susitaikinimui su savimi, kitais (bendruomene, sava Bažnyčia) ir Dievu.

Kovo 21 dieną, šeštadienį, 10 val., Šlienavos bažnyčioje, kartu švęskime Eucharistiją ir Susitaikinimą. Po Eucharistijos šventimo iki 13 val. vyks ir Švč. Sakramento adoracija, kurios metu bus galimybė asmeniškai švęsti Susitaikinimo sakramentą (Išpažintį).

MALDA ŠVENČIANT VILKAVIŠKIO VYSKUPIJOS 100-METĮ

*Dieve, Amžių Valdove, visų malonių Šaltini,
nuolankiai meldžiamės už visą mūsų vyskupijos šeimą:
palaimink mūsų vyskupą, visus dvasininkus, pašvęstuosius ir pasauliečius,
kad šventai darbuotumės Bažnyčioje ir pasaulyje.*

Ugdyki mūsų parapijų bendruomenes, kad garbinimu, mokymu ir tarnavimu liudytume Tavo Sūnų Jėzų Kristų.

Pripildyki visus tikinčiuosius – jaunus ir pagyvenusius, šeimas ir vienišus žmones – Šventąja Dvasia.

Kiekvienas teatpažins dovanojamą pašaukimo kelią ir nuoširdžiai leisis juo vedamas.

Švč. Mergelei Marijai ir šv. Antanui Paduviečiui užtariant, visi Tavyje tesurasime tikėjimą, viltį ir meilę.

Vyskupijos jubiliejaus metai teįkvepia mus dėkingai remtis praeitimi, entuziastingai gyventi dabartyje ir viltingai žvelgti į ateitį.

Prašome per Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,
Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.